

καλήν ἔκφρασιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς τὴν ὄψιν. «Προσφιλὴς κόρη!» ἐψιθύριεν ὁ Καῖϋ «Προσφιλὴς κόρησα —» ἐπανελάμβανε μὲ δυνατωτέραν φωνὴν καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα του πλήρως ἐνδομύχου θερμότητος εἰς τὸ βλέμμα της. Ὅτε δὲ ἐκεῖνη ἀκουστικῶς ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὁ Καῖϋ ἤλθεν ἐπι πλησιέστερον πρὸς αὐτήν, καί, χωρὶς νὰ σκεφθῆ ἂν εἶχε τὸ δικαίωμα τοσαύτης οικειότητος, ὅπως παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους, ἔσφιγγεν αὐτὴν ἐπὶ τινὰς στιγμᾶς ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ὡς μικρὸν κοράσιον ἔφαινετο τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ νεάνις πλησύνον αὐτοῦ, εἰ καὶ ἡ ὄλη φυχὴ καὶ τὸ ἀνάστημά της ἦτο μείζον τοῦ μετρίου.

«Κύριε κόρη!» ἐφάναξεν αἰφνης ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν, μετ' ἀγανακτικῆς, καὶ ἀπληλάχθῃ ἐκ τῆς περιπτώσεως του μὲ ταχεῖαν κίνησιν. «Ὅχι, ὄχι — παρακαλῶ — δὲν ὑπάρχει δικαιολόγησις —» προσέθηκεν ἀσθμαίνουσα, ὕψωσεν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπεμακρύνθη ταχέως, καίπερ ὀλίγον τι χωλαίνουσα. Ὅτε ὁ Καῖϋ βραδύτερον κατέλιπε τὴν οἰκίαν — (ὁ κόμης Φέλιξ ἔμεινε ἐν τῇ οικογενεῖα καὶ εἰς τὸ τέιον) ἤλθε πρὸς τὴν Κλεμεντίναν Ἰουλίαν ὁ ὑπέρβητος καὶ ἐνεχείρισεν αὐτῇ μικρὸν τι γράμμα.

Ἐπὶ ἐνὸς δελταρίου ἀνέγνωσεν ἡ κόρησα τὰ ἑξῆς:

«Ὀλίγη λέξις, τὰς ὁποίας δὲν ἠδυνήθη νὰ σὰς εἶπω προφορικῶς, διότι μὲ ἀπερύγεται.

Μόνον οἱ κενοὶ τύποι τῆς συμπεριφορᾶς εἶναι σεβαστοί, κόρησα; εἶναι κακοῦργημα νὰ δεῖξῃ τις τὰ αἰσθηματά του, τὴν συμπάθειάν του, ἄνευ τύπων; Καὶ δὲν διδοί αὐτῇ ἡ φύσις εἰς τὰ πλάσματά της τὸν πόθον νὰ πλησιάσῃ πρὸς ἄλληλα; Σὰς ἔσφιγγα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὡς καλὸς φίλος.

Εἶμαι φίλος Σας.

K. B.»

Ὁ Καῖϋ, ἀφοῦ ἔφθασε πάλιν μὲ ἐν ἀτρόπιοιον εἰς τὸ Jungfernstieg, ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ νέας ἐντυπώσεις μετέβη πεζὸς εἰς τὸ St. Pauli. Διέβη πέραν τοῦ νέου προχώματος, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν λιθόστρωτον ὁδόν. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ζωηροτάτη κίνησις. Τὰ κατα-

στήματα, τὰ ἐργοστάσια ἦσαν κλειστά. Ἦδη ἐκενοῦντο καὶ τὰ γραφεῖα τῶν καταστημάτων. Πλήθος ἀνθρώπων ἐπιθυμούντων νὰ ἀναπαυθῶν ἢ νὰ διασκεδάσωσιν ἐκυμαίνετο ἐν τῇ ὁδῷ κατ' ἀντιθέτους διευθύνσεις. Τὰ λεωφορεῖα διέβαινον ταχέως, ἄλλα μὲν κατευδύνόμενα εἰς Ἀλτόναν, ἄλλα δὲ ἐρχόμενα ἐκεῖθεν εἰς Ἀμβούργον.

Ἐν ἐκάστῃ σχεδὸν οἰκίᾳ ἐφαινετο καὶ ἐν ἐμπορικῶν καταστημάτων μὲ ἠνεωγμένας θύρας. Τὰ ποικιλώτατα καὶ διαφορώτατα πράγματα, αἵτινα ἱκανοποιοῦσι τὰς ἀνάγκας τῆς ἀνθρωπότητος ἦσαν συσσωρευμένα ἐν τοῖς σχετικῶς στενοῖς τοῖτοις χώροις. Μεγάλα καὶ μικρὰ παράθυρα, ὑπὸ θαλάσσης φωτὸς καταυαζόμενα, ἐκοσμούντο μὲ παντοδαπὰ ἐμπορεύματα· κάτωθεν δὲ τῶν παραθύρων ἐλαμπον οἱ φεγγῆται τῶν ἀποθηκῶν, ἐπ' ἰσῆς ζωηρᾶς φωτισομένων.

Ὁ Καῖϋ διεξέφυγε τὸ συνωσιζόμενον πλήθος, κατηύδυνε τὰ βήματά του πρὸς τινὰ πλατεῖαν, ἐπεσκέφθη τινὰ θέατρα καὶ τέλος πολὺ ἄργά τὸ ἔσπερας εἰσῆλθεν εἰς τινὰ λέσχην, ἀλλ' οὐδαμοῦ εὐρισκεν εὐχάρισταιν, οὐδὲ ἡσυχίαν. Ὁ νοῦς του ἐφέρετο τῆδε κακεῖσε· πάντοτε δὲ ἀναπαρίστατο ἐν τῇ φαντασίᾳ του ἡ ὠραία καὶ ἐπιβλητικὴ μορφή τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας. Ἀβηθ ὠμοιάζε μὲ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὁ Καῖϋ ἠγάπησε καὶ ἀπόλεσε, καὶ ὅμως ἦτο ὅπως διόλου ἄλλη. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν Ἰβας, τὴν ὁποίαν ἐγνωρίσεν ἐν τῇ Νοτίᾳ Ἀμερικῇ καὶ τὴν ὁποίαν ἐνυμφεθῆ, ἦτο γνησία μεσημβρινὴ καλλονή, ἐνῶ ἡ Κλεμεντίνα Σλείβεν, ἐπ' ἰσῆς ὠραία, εἰ καὶ πρεσβυτέρα τὴν ἡλικίαν, συνήνου ἐν ἑαυτῇ τὰς ἰδιαζούσας ἀρετὰς τῶν βορείων καὶ τῶν μεσημβρινῶν. Ἰδὼν αὐτὴν σήμερον φεύγουσαν ἐν τῷ κήπῳ, μὲ τὸ βραδὺ καὶ ἐπιπλέον ἐκεῖνο βάδισμά της, ἐνόμισεν ὁ Καῖϋ ὅτι βλέπει ἐνώπιόν του ζωντανὴν τὴν εἰκόνα τῆς μακαριότητος, ἐνόμισεν ὅτι βλέπει αὐτὴν τὴν σύζυγόν του ἀναστῆθεισαν ἐκ τοῦ τάφου καὶ φεύγουσαν. Βραχεῖαν μόνον εὐτυχίαν ἀπῆλause παρ' αὐτῆ. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰβας ἀπέθανε κατὰ τὸν τοκετὸν ἐνὸς κορασίου. Ὁ Καῖϋ εἶχε νυμφευθῆ αὐτὴν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γονέων του καὶ τῶν συγγενῶν του. Ὁ κόμης Φέλιξ φὸν Βίτσδωρφ οὐδαμῶς ὑπέσπευεν ὅτι εἶχεν ἤδη ἔγγονήν.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΤΟΝ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ

Ἐπὶ τῆς εἰκόνης ἐν σελ. 9.

Σελαγιζούσα προβαίνει ἡ πλησιφαῆς Σελήνη,
Λαμπυρίζουν ἐν τῇ χεὶρὶ τῶν ἀστερισμῶν τὰ σμήνη,
Καὶ ἐνῶ τὸ πᾶν ὑπνώττει κ' ἡρεμίαν διαχώνει,
Ἄγρυπνεὶ καὶ τὸν προσμένει ἀνυπόμονος ἐκείνη.

Σιγηλὴ ἐν τῇ σκιάδι ἡ νεάνις καθημένη,
Μετὰ πάλλοντος τοῦ στήθους τὸν πιστὸν της ἀναμένει,
Καὶ ἐνῶ βαρὸν τὸ ρόπαρον μεσονύκτιον σημαίνει
Ἐξακολουθεῖ ἐκείνη ἐν τῇ βέμβῃ βυθισμένη . . .

Φεῦ! παρέρχεται ἡ ὠρα καὶ ἀνήσυχος ἡ φίλη
Νὰ τὸν ἴδῃ περιμένει, νὰ τὸν ἀσπασθῆ ὀφείλει,
Προσευχὴ δὲ ἀναβαίνει εἰς τ' ἀφρόπλαστά της χεῖλη,
Ὁσανεὶ μετὰ τοῦ Πλάστου ἡ ψυχὴ της συνωμίλει.

Διαλόουσα τὰ σκότη ἡ Ἥως γλυκὰ προβάλλει,
Καὶ τῆς φύσεως συγχρόνως ἐμφανίζονται τὰ κάλλη,
Καὶ ἐνῶ αὐτῆς τὸ στήθος δι' ἐκείνον μόνον πάλλει
Ὁἴμοι! τὸν πιστὸν της ζένη περιπτύσσεται ἀγκάλη.

Κωνσταντοῦ.

N. Π. Κακουλίδης.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. Η ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ ΜΑΡΙΑ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 1).
2. Ο ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. Εἰκὼν ὑπὸ G. Fugel (ἐν σελ. 4—5).

Ἡ εἰκὼν παρίστησιν ἡμῖν τὸν ἐνταφιασμόν τοῦ Κυρίου. Ἀφοῦ ἤδη κατὰ τὴν προαιώνιον τοῦ Θεοῦ βουλήν ἐτελέσθη ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἡ κοσμοσωτήριος ἐξιλιαστικὴ θυσία καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐξέπνευσεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, προσέρχονται δύο ἐκ τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν, ὅπως ἐνταφιάσωσι τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐκτελέσωσι τὰ τελευταῖα αὐτῶν χρεῖα πρὸς τὸν Διδάσκαλον. Ἐκ τούτων ὁ μὲν Ἰωσήφ, βουλευτὴς ὑπάρχων, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ

δικαίος κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν, προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ, ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸ ἐνταφιάσαι· ὁ δὲ Νικόδημος ἠγόρασεν ἀρώματα, ὅπως κατ' ἰουδαϊκὸν ἔθος ἀλειψάσῃ τὸν Ἰησοῦν· καθελόντες τὸν Κύριον ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ἐνετύλιξαν σινδόνι καθαρῷ, καὶ ἔθηκαν ἐν μνημείῳ λαξευτῷ, ἐν ᾧ οὐδεὶς οὐδέπω ἐτέθη. Παρ' αὐτοῖς εὐρίσκονται καὶ γυναῖκες τινες, αἵτινες ἐκ Γαλιλαίας συνοδεύσασαι τὸν Κύριον, ἠκολούθησαν Αὐτῷ καὶ μέχρι τοῦ τάφου, ὅπως θρηγήσωσι τὸν ἐνταφιασμόν Αὐτοῦ.

3. ΤΟΝ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ Εἰκὼν ὑπὸ G. von Hoesslin (ἐν σελ. 9).